

[A. C. Normann.]

det mindste indtil der bliver lejlighed til i udvalget at diskutere nødvendigheden deraf og høre, hvor stor vægt fiskeriorganisationerne lægger på denne bestemmelse. Men i øvrigt kan jeg på det radikale venstres vegne varmt anbefale lovforslaget.

Kristian Kristensen: Det ærede medlem hr. A. C. Normanns betænkelighed ved lovforslaget understreger noget, som passende kunne have været sat som motto over lovforslaget, nemlig „blot til lyst“, idet der, som det ærede medlem gør opmærksom på, i lovforslaget drages omhyggelig omsorg for, at det med lystens tilfredsstillelse eventuelt opnåede praktiske resultat ikke kan gøres til genstand for en alvorlig erhvervsmæssig udnyttelse, eller for at sige det råt og brutalt og uden omsvøb: de ved lystfiskeri fangede fisk må ikke sælges.

Det, lovforslaget går ud på, er at give vore nordiske medborgere adgang til i danske farvande at søge den lyst tilfredsstillet, der skal være forbundet med at fiske med stang eller pilk eller lignende håndredskaber. Med vor almindelige liberale indstilling kan vi ikke have noget at indvende derimod, og jeg skal dermed anbefale lovforslaget.

Lynnerup Nielsen: Også jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til den ændring af saltvandsfiskeriloven, som der her er tale om. Der vil hermed blive en ligestilling mellem de nordiske lande med hensyn til lystfiskeri eller sportsfiskeri. Den foreslåede ordning er, som det fremgår både af bemærkningerne og af den højtærede ministers fremsættelsestale, en ordning, der er ønsket af Nordisk Råd, og undersøgelser er jo allerede foretaget. Jeg tror, at selv om den foreslåede ændring nok kan synes lille, kan den alligevel have sin betydning landene imellem. Det kan betyde meget, at der bliver en samvirken også på dette lille område, som der i øvrigt kan være på sportens område.

De foreslåede ændringer går ingenlunde ud over erhvervslivets interesser, da de fangstredskaber, det er tilladt at benytte, på ingen måde kan forringe fiskebestanden og fangsten jo heller ikke må forhandles her i landet. Fiskeriets hovedorganisati-

oner har da også tiltrådt lovforslaget, hvis ordningen gennemføres på de nævnte betingelser.

Fiskeriministeren (Oluf Pedersen): Der er god grund til at takke for den overstrømmende venlige modtagelse fra alle sider.

Selve lovforslaget er ikke stort, men ændringen kan alligevel have en vis betydning dels for det nordiske samarbejde, og også fordi den åbner mulighed for, at man kan give andre end nordiske borgere adgang til det nævnte fiskeri. Det er jo et problem, vi har stået over for, at vor nuværende lovgivning ikke åbner mulighed for lystfiskere fra andre lande.

Hvad angår bestemmelsen om, at fangsten ikke kan sælges, kan jeg godt sige, at jeg ikke tillægger den større betydning, men det er en bestemmelse, som er ønsket af organisationerne, og jeg kan ikke se, at der sker nogen ulykke ved, at ønsket imødekommes.

Med hensyn til det spørgsmål, der blev stillet af det ærede medlem hr. Melchior Hansen, ligger sagen sådan, at vi foretager nogle forsøg med ørredudsættelser. De foregår bestemte steder efter en bestemt plan og skal gennemføres i 5 år. Desuden har vi jo i visse tilfælde givet tilladelse til udsættelse af ørred, og hvis der er nogen, der ønsker at få del i det, skal vi tage det under velvillig overvejelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Chr. Christiansen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af konventionen angående fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav, undertegnet i London den 24. januar 1959.

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 3057, fremsættelsen i tidenden sp. 3345).

Sagen sættes til forhandling.

Chr. Christiansen: Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af konventionen angående fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav, en konvention, som blev undertegnet i London den 24. januar sidste år, kan jeg på socialdemokratiets vegne anbefale.

Jeg vil dog gerne under behandlingen af denne sag fremsætte et par yderligere bemærkninger.

Denne konvention, som almindeligvis bliver kaldt Nordsøkonventionen, har en lang forhistorie. Det var Storbritannien, der allerede i 1882-83 var initiativtager til de bestræbelser, der skulle føre til en kontrol med fiskeriet i Nordsøen for at undgå skader og for at modvirke overfiskning. Under Storbritanniens ledelse blev der udarbejdet et forslag til ordning af et fiskeripoliti i Nordsøen, som især gjaldt registrering af både og fartøjer, der anvendtes til fiskeri i Nordsøen, og som tillige skulle fastsætte de nærmere regler for, hvordan ordenen skulle opretholdes under fiskeriet i Nordsøen. Man ville hermed værne drivnetfiskeriet mod det, man dengang kaldte slæbevodsfiskeri; det er de betegnelser, man brugte dengang.

Denne ordning blev ratificeret her i landet i 1883 og forblev i kraft i mange år. Det var vel også den, der i sin tid skabte den ordning med flådens fiskeriinspektionskibe, som stadig kendes.

Den første egentlige Nordsøkonvention blev udarbejdet i årene 1934-37 og blev underskrevet den 23. marts 1937 i London; den blev også forelagt for vor daværende rigsdag og blev ratificeret den 15. december 1937. Den nåede dog aldrig at træde i kraft på grund af krigsudbruddet.

Ved slutningen af krigen blev der atter taget fat på at få en konvention gennemført. Danmark blev indbudt til at deltage i drøftelserne i 1945, og den 5. april 1946 opnåedes der enighed. Konventionen fastsatte bestemmelser om maskestørrelser og mindstemål for fisk, men der var visse ting i konventionens affattelse med krav om enstemmighed og en vis begrænsning af beskyttelsesforanstaltningerne, som gjorde selve konventionen noget snæver.

Foranledningen til disse ihærdige bestræ-

belser fra Englands side gennem årene var de hyppigt fremkomne klager, dog ikke fra Danmark, over trawlfiskernes ødelæggelser på andre fiskeredskaber under fiskeriet i Nordsøen og ønsket om iværksættelse af fredningsbestemmelser for at opnå det bedste udbytte af fiskeriet på længere sigt. Det stigende fiskeri i Nordsøen, måske lige fraregnet krigsperioden, rejste atter og atter spørgsmålet om, hvor længe fiskebestanden kunne holde i Nordsøen. Der er vel ingen, der kan give noget svar herpå — der sker jo stadig ændringer — men det er klart, at de fredningsbestemmelser, der er gældende, og som formentlig fortsat bliver gældende, vil være en hjælp til at fastholde en ydedygtig fiskebestand i Nordsøen.

Den nye Nordsøkonvention, der nu foreligger, og som skal afløse den gamle af 1946, indeholder yderligere foranstaltninger til beskyttelse af fiskebestanden. Man vil finde disse formål nærmere fastsat i bestemmelserne i konventionens artikel 7.

1946-konventionen, der først kom til at virke i 1954, var som anført behæftet med flere mangler; blandt andet skabte den vanskeligheder for vort sildefiskeri og dermed for vort industrifiskeri, som allerede omkring 1950 kom ind i en betydelig udvikling. Det viste sig uundgåeligt under sildefiskeri at få hvillinger med i fangsten. Hvillingen var optaget i konventionen med et mindstemål på 20 cm, og derved opstod der vanskeligheder. Der blev ført nogle særdeles besværlige forhandlinger angående dette spørgsmål, og der opnåedes en ordning, således at en 10 pct.s regel blev fastsat. Dette betød, at der ved fangst, som ikke var bestemt til menneskeføde, måtte forefindes indtil 10 pct. efter vægt af beskyttede fisk, og her var det særlig hvilling, skærising og glashvarre. Så vidt jeg har forstået, vil denne ordning kunne fortsætte og således give grundlag for, at vi her i vort land kan fortsætte med vort industrifiskeri.

I de sidste 10 år har den industrielle udnyttelse af fisken været af stærkt voksende betydning. Produktionen af sildemel og -olie er siden 1950 steget fra 17 mill. kg til 90 mill. kg og i pengeværdi fra 16 mill. kr. til 91 mill. kr. Denne produktion er oparbejdet på de i øjeblikket eksisterende 22 virksomheder. Hertil kommer, at industri-

[Chr. Christiansen.]

fisken muliggør en stigende produktion i dambrugene. Denne produktion havde i 1959 en værdi af 42 mill. kr. Der er sket en stærk udvikling inden for dambrugs-erhvervet. I 1950 var der 125 dambrug, i 1959 var tallet nået op på 475. Også det betydelige pelsdyropdræt har gavn af industrifisken. Der findes i øjeblikket 1 600 pelsdyrfarme, der i 1959 gav landet en indtægt på 81 mill. kr.

Til trods for det stigende industrifiskeri er der ikke fra den biologiske videnskabs side fremkommet betænkeligheder, men der kan jo opstå vanskeligheder udefra på grund af visse konkurrenceforhold, og så er der vel ikke andet at gøre, end hvad danske fiskere flere gange i tidens løb har måttet gøre, nemlig at omstille sig og finde andre fangstmuligheder end dem, man har lige i øjeblikket. Det bedste for dansk fiskeri vil altid være en passende balance mellem industrifisken og komsumfisken. Derved kan man spille på flere strenge i den eksportpolitik, som fiskeriet skal være deltager i. Det er vel tænkeligt, at særlige eksportfremstød i den nye markedssituation kan komme til at gøre sig gældende i den kommende tid og måske endogså blive stærkt påkrævet. Her håber jeg på et nært samarbejde mellem fiskerierhvervet og myndighederne, således at man finder vejene for den udvikling, som skal til for at tjene det danske fiskeri.

Vi er i den heldige situation, at vi har en kvalitetslov, som har betydet i hvert fald ganske gode betingelser både for hjemmemarkedet og for eksporten, og det skulle jo være et plus, når vi nu kommer under andre handels- og markedsforskeligheder, end vi tidligere har haft. Måske var det også en tanke at indføre en eller anden form for kvalitetskontrol for industrifisken. Det kunne være, at den derved kunne placeres bedre som eksportvare.

Gennem de fire år, forhandlingerne om den nye konventions udformning har stået på, har der været arbejdet energisk for at opnå de bedst mulige resultater for Danmark. Jeg ved, at såvel fiskeriministeriets embedsmænd som fiskeriorganisationernes repræsentanter har søgt at sætte deres præg på konventionens indhold, og det har glædet mig at høre, at også professor Max

Sørensen, som er udenrigsministeriets rådgiver i folkeret, har ydet en såre betydningsfuld indsats i de særdeles vanskelige forhandlinger under konventionens forberedelse. Jeg finder i hvert fald anledning til at takke for den placering, som Danmark har fået i hele dette konventionsarbejde.

Den reviderede og udvidede Nordsøkonvention, som folketinget skal tage stilling til, rummer efter min mening værdifulde fremskridt. For mig at se har den foreliggende konvention for det første den fordel, at søområdet er gjort større og nu går helt op til det traktatområde, der findes i det nordvestlige Atlanterhav, og sydpå går helt ned forbi Spanien. For det andet vil jeg fremhæve, at konventionsområdet nu i modsætning til tidligere opdeles i underområder, hvilket er af betydning for de forskellige landes særlige interesser inden for konventionsområdet. For det tredje vil jeg også gerne nævne, at kommissionen, der skal administrere konventionen, ikke længere er nogen enebestemmende magtfaktor. Den kan henstille og anbefale, men herefter er det regeringerne, der har afgørelserne i deres hånd. Endelig skal jeg nævne, at det nu også er fastslået, at der skal være ført videnskabeligt bevis for nødvendigheden af at gennemføre alle de beskyttelsesforanstaltninger, som der fremsættes forslag om.

I artikel 16 er den såkaldte afhopperbestemmelse anført. Den giver de enkelte medlemmer en ret til at undlade at følge en fremsat henstilling, når visse tidsfrister overholdes. Dette giver en friere stilling end før, og forhåbentlig kan det også få betydning for vore interesser. Måske kan artikel 16 også for betydning for hvillingsespørgsmålet.

Jeg gør opmærksom på, at erhvervenes repræsentanter nu får mulighed for at øve indflydelse såvel under kommissionens arbejde som ved afgørelser herhjemme. Det glæder mig, at Færøerne har været med under forhandlingerne, og at der er blevet taget hensyn til deres særlige interesser, således at vi har fået deres tilslutning til ratifikationen af den foreliggende konvention.

Også fiskeriets hovedorganisationer har anbefalet tilslutning til konventionen. Jeg håber, der må blive et frugtbart samarbejde

[Chr. Christiansen.]

mellem fiskekierhvervet og fiskeriministeriet under det kommende administrative arbejde for at føre konventionens bestemmelser ud i livet på den mest praktiske måde.

Det er i artikel 13 bestemt, at konventionens lande selv skal træffe de kontrolforanstaltninger, de finder nødvendige inden for deres område. En international kontrol synes ikke at have haft mulighed for at blive gennemført. Jeg ved dog, at der kan blive et problem med de såkaldte fabrikskibes kontrol, men vi kan måske trøste os med, at det under de nye forhold er sådan, at ethvert land nu i kommissionen kan fremsætte forslag til kontrolforanstaltninger, som så må behandles efter konventionens nærmere bestemmelser. Her bliver nu nok et arbejde at gøre fremover også for Danmarks repræsentanter. Ved tiltrædelsen af denne konvention er vi her i Danmark med i et mellemfolkeligt arbejde, som fremover også kan få betydning for det danske fiskeri.

Melchior Hansen: Jeg finder ingen anledning til at gennemgå de mange oplysninger, der findes i forslaget bemærkninger, men vil kun sige, at fra fiskeriets side er man godt tilfreds med den konvention, der nu bliver ratificeret; især er man glad for, at hvillingproblemet nu endelig er løst. Jeg kan på mit partis vegne anbefale en hurtig gennemførelse af dette forslag til folketingsbeslutning.

Baagø: Efter den udførlige gennemgang af såvel baggrunden for konventionen som konventionens indhold, som det ærede medlem hr. Chr. Christiansen har givet, finder jeg ikke anledning til at fremkomme med yderligere bemærkninger. Jeg synes, den dækker det hele, og jeg kan på mit partis vegne tilsige vor velvillige støtte til gennemførelse af konventionen.

A. C. Normann: Også jeg har gennemgået denne konvention med meget stor interesse, fordi jeg i en årrække har hørt udtalelser fra fiskeriet om, hvor ulempelig Nordsøkonventionen var for de danske fiskere, efterhånden som industrifiskeriet havde udviklet sig så stærkt, som tilfældet er, idet det var vanskeligt at undgå, at for

mange hvillinger, der jo var beskyttet ved konventionen, gik med i fangsten. Derfor forstår jeg godt, at fiskeriets organisationer ser med glæde på, at der nu til afløsning af den gamle konvention gennemføres de bestemmelser, der her er tale om. Vi nærer ikke fra det radikale venstres side nogen betænkelighed ved, at folketinget godkender denne konventions ratificering.

Kristian Kristensen: Jeg kan på retsforbundets vegne anbefale, at vi ratificerer denne konvention.

Lynnerup Nielsen: Også jeg kan på mit partis vegne tiltræde, at vi ratificerer konventionen.

Rosing: Om dette forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af konventionen angående fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav vil jeg fra vor side gøre en enkelt bemærkning.

Som der står i artikel 1, stk. 1 a, omfatter konventionsområdet den del af Atlanterhavet, der ligger nord for 36° nordlig bredde og mellem 42° vestlig og 51° østlig længde. Det vil med andre ord sige, at grænsen mod vest løber mellem Angmagssalik og Kap Farvel, i et havområde, hvor fiskeriet praktisk taget ingen betydning har for den sparsomme befolkning i denne del af Grønland, idet storisforekomsten i den seneste tid i langt højere grad end før inddrager fiskeriet ca. 10 måneder om året. I relation til det efterhånden større trawlfiskeri i vestgrønlandske havområder og med henblik på konventionens artikel 7, stk. 1 a-f, ville det være at foretrække, at konventionen omfattede alle de grønlandske farvande, idet alle de udenlandske fiskerskibe, der hvert år opererer i samtlige grønlandske farvande, uden undtagelse hører til i de lande, der er medunderskrivere af denne konvention. Men det er klart, at dette ikke vil kunne lade sig gøre, da konventionen gælder for fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav.

På grund af den, om jeg må sige, tilfældige grænse mod vest har denne konvention derfor ikke direkte praktisk betydning for fiskeriet ved Grønland. Man ved jo, at de vestgrønlandske farvande sorterer under en anden konvention; nemlig den, der angår

[Rosing.]

fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav. Det vil sige, at de grønlandske farvande er fordelt på to konventioner, hvilket jeg ikke finder helt heldigt. Geografisk set vil det sikkert være rigtigt, at samtlige grønlandske farvande hører under konventionen for det nordvestlige Atlanterhav.

Gennem de fiskeriundersøgelser i de østgrønlandske farvande, der er foretaget af ministeriets fiskeribiolog, er det fastslået, at der netop i disse havområder findes ret store helleflynder- og torskeforekomster. Vi ved også, at de udenlandske trawlere opererer i disse områder. Konventionen er således af en vis indirekte betydning for fiskeriet ved Grønland, hvorfor vi anbefaler ratifikation af konventionen, selv om vi hellere havde set, at den gjaldt også for de øvrige grønlandske farvande, eller at den anden konvention angående fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav helt og holdent omfattede samtlige grønlandske farvande.

Fiskeriministeren (Oluf Pedersen): Det glæder mig at kunne takke også for den venlige modtagelse af dette forslag; det vedrører jo i modsætning til det lovforslag, vi behandlede for lidt siden, meget betydelige interesser for fiskeriet.

Der har utvivlsomt været gjort et meget stort arbejde ved de forhandlinger, som har været ført om den nye konvention, forhandlinger, som har stået på i 4 år, før man er nået frem til et resultat. Der er udført et godt arbejde af de danske forhandlere, som i sidste omgang arbejdede med bistand af udenrigsministeriets folkeretskyndige, professor Max Sørensen, hvad de var meget glade for, idet der forelå mange udviklede problemer.

Det er jo afgørende for os at få en ordning, der, samtidig med at den beskytter fiskeriet, så man, om jeg så må sige, ikke går hen og overfisker, åbner mulighed for bevarelse af det danske industrifiskeri, ikke alene af hensyn til produktionen af sildemel og olie, men også af hensyn til de råvarer, der leveres både til dambrug og til pelsdyravlere. Forudsætningen herfor var jo, at vi fik lov at beholde den 10 pct.s regel, som fandtes i den foregående konvention. Det er en dispensationsbestemmelse; oprindeligt

var den ikke med, og der skulle være enstemmighed, for at den kunne komme med. Den vakte en vis modstand, og der var i et enkelt tilfælde efter mit skøn næsten tale om misbrug af kravet om enstemmighed, så de danske forhandlere var vanskeligt stillet. Den blev imidlertid bibeholdt; hvis den nye konvention bliver ratificeret inden 1962, går 10 pct.s reglen automatisk over i den, og hvis konventionen ikke ratificeres så hurtigt, har man den mulighed at prøve på at få forlænget 10 pct.s reglen, eller også kan man efter de regler, der gælder, „hoppe af“ med hensyn til hvilling og dermed sikre sig imod denne hindring for, at dansk fiskeri kan udøves.

Jeg mener, at det er et meget vigtigt og godt resultat, man er nået til, og resultatet er da også, som det allerede er fremhævet, tiltrådt af fiskeriets organisationer. Jeg kan bekræfte, at det også er tiltrådt fra færøsk side, idet der har været færøske repræsentanter med ved forhandlingerne; der var også repræsentanter for det færøske landsstyre til stede, da konventionen blev underskrevet, og det færøske landsstyre har tilsluttet sig konventionen. Den har ligeledes været forelagt Grønlandsministeriet, som har givet tilslutning til den.

Jeg takker det ærede medlem hr. Rosing for tilslutning til konventionen. I anledning af det ærede medlems bemærkning om, at de grønlandske farvande er fordelt på to konventioner, vil jeg gerne sige, at det er oplyst over for mig, at den konvention, som gælder for den øvrige del af de grønlandske farvande, i det store og hele falder sammen med denne, der gælder for de østlige dele, så jeg tror i og for sig, det må være tilfredsstillende; i alt fald kan vi ikke lave om på det. Den konvention, som gælder for de vestlige farvande, er jo ratificeret ved kgl. resolution af 25. november 1950. Nu får man altså en anden konvention, hvis bestemmelser i det store og hele falder sammen med den førstes, og jeg må gå ud fra, at når den er tiltrådt af ministeriet for Grønland, må sagen være helt i orden, også fra et grønlandsk synspunkt.

Må jeg endelig gøre en bemærkning om den lidt omstridte 10 pct.s regel, som går ud på, at der må være indtil 10 pct. undermålsfisk af beskyttede fiskearter i fangsterne af industrifisk. Da man jo ikke kan

[Fiskeriministeren.]

fange industrifisk, uden at der kommer anden fisk med iblandt, må man have denne undtagelsesbestemmelse; den skulle altså være sikret ved denne konvention, og det synes jeg man skal være glad for. Jeg må tilføje, at jeg betragter det som en selvfølge, at man, hvis konventionen ikke bliver ratificeret i rette tid, må sørge for at få forlænget denne mulighed, at man altså sikrer sig, eventuelt ved at hoppe fra, at dansk industrifiskeri kan fortsætte på lignende vilkår som hidtil.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Udvalget angående forslag til lov om ændringer i biografteaterloven har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Udvalget angående forslag til lov om statsgaranti for lån til tørkeramte landmænd har afgivet tillægsbetænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Det er meddelt mig, at udvalget angående forslag til lov om udlån til statshusmandsbrug m. m. og forslag til lov om ændringer i statshusmandsloven ønsker at afgive mundtlig indstilling ved nævnte lovforslags tredje behandling.

Medlem af folketinget Elias Lauf har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for Grønland at stille følgende spørgsmål:

„Hvad agter ministeren at foretage sig for snarest at etablere en effektiv bekæmpelse af den tiltagende spækhuggerplage i Grønland, som landsrådet og sælfangerne gang på gang har gjort opmærksom på?“

Medlem af folketinget Rosing har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for Grønland at stille følgende spørgsmål:

„Hvad agter ministeren at foretage sig for at ændre den nuværende, helt urimelige ordning, hvorefter de grønlandske

folketingsmandater ved folketingsvalg kan komme til at stå ubesat over længere perioder?“

Spørgsmålene vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 13. marts, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Om ændring af understøttelsessatser m. v.),

forslag til lov om ændring i lov om kommunale beskæftigelsesudvalg

og

forslag til lov om ydelse af ekstraordinær hjælp til langvarigt arbejdsløse [af Alfred Jensen m. fl.].

2) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændringer i lov om saltvandsfiskeri.

3) *Første behandling af:*

Forslag til klitlov.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i lov om opførelse af arbejderboliger på landet.

5) *Forespørgsel til boligministeren af Axel Kristensen m. fl.*

6) *Første behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning om forhøjelse af terminsydelsene vedrørende lån ydet i henhold til byggestøttelovene af 1938, 1941 og 1946 [af Lorentzen m. fl.].

7) *Første behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning om frigivelse af 10 000 lejligheder af de almennyttige boligselskabers planlagte byggeri [af Alfred Jensen m. fl.].

[Formanden.]

8) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring i lov om boligbyggeri [af Aksel Larsen].

Mødet hævet kl. 16⁵.

71. møde.

Torsdag den 10. marts kl. 13.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Om ændring af understøttelsessatser m. v.),

forslag til lov om ændring i lov om kommunale beskæftigelsesudvalg

og

forslag til lov om ydelse af ekstraordinær hjælp til langvarigt arbejdsløse [af Alfred Jensen m. fl.].

Valgt blev: *Peter Ravn, Einer-Jensen, Bladt, Carl P. Jensen, Lund Jensen, Evald Kristensen, Hans Rasmussen, Aage Fogh, J. M. Pedersen, Lorentzen, Søren Andersen, N. Chr. Christensen, Søren Jensen, Kryger, Asger Jensen, Adolph Sørensen og Poul Sørensen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændringer i lov om saltvandsfiskeri.

Valgt blev: *Chr. Christiansen, Poul Hansen (Grenå), Poul Hansen (Svendborg), Johs. E. Larsen, Mørk, K. Aæl Nielsen, Peter Nielsen, A. C. Normann, Kristian Kristensen, Melchior Hansen, Damsgaard,*

Gideon, Conrad Kofoed, Ejner Kristensen, Baaga, Jacob Pedersen og H. C. Toft.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til klitlov.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3143, fremsættelsen i tidenden sp. 3349).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Evald Kristensen: Jeg vil gerne takke den højtærede landbrugsminister for fremsættelsen af forslag til klitlov. Lovforslaget er jo ikke omfangsrigt, men har alligevel stor betydning for de mennesker, det omfatter.

Lovforslaget tager sigte på et erstatte hele den gældende lovgivning om sandflugtens bekæmpelse. De ældste gældende lovbestemmelser er helt fra 1857 og 1867. Disse bestemmelser er ganske vist senere suppleret med andre; jeg tænker her bl. a. på loven af 11. maj 1935 angående sandflugtens dæmpning m. v. I henhold til loven af 1935 blev der for vestkystens vedkommende mulighed for at fastsætte mere almindelige bestemmelser om fredning af strandbredden og den tilgrænsende havklit, idet det store opsving i offentlighedens færdsel, som sommerhusbyggeriet forårsagede, skabte nye problemer.

Vi kan i dag med glæde og taknemlighed takke de gode mænd og kvinder, som i tidens løb har sikret offentlighedens adgang til den danske friske strand. Stranden ødelægges imidlertid ofte af olieforurening, som gør det umuligt at færdes på strandbredden, men vi har da heldigvis endnu adgang til vore skønne klitarealer, som vi alle har pligt til at værne om. Men de mennesker, som skal føre tilsyn og foretage beplantninger — jeg tænker her på klitmyndighederne — de, som skal hindre en naturkatastrofe i form af sandflugt med deraf følgende ødelæggelser og tab, ser mange gange med ængstelse på, at turiststrømmen lejrer sig i klitten og på få timer kan ødelægge landet ved vandalisme — selv om vi i og for sig med glæde hilser den store strøm af indenlandske og udenlandske turister, der har opdaget, at der også findes et ferieland uden for Valby Bakke.